Bir Gazetecinin
Kaleminden

Tüfekli Dosyası

Gazeteci Sevda Korkman Polisiyesi

Eda Şahin

Macera Perest
kitaplar

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Güneşli bir gündü. Haziran sıcağıyla kavrulan İstanbul'un havasına alışamamış, Bursa'da doğup büyümüş biri olarak şehrin nemine uyum sağlayamamıştım. Alışamadığım tek şey sadece İstanbul'un havası değildi. Küçükken hayallerimde büyüttüğüm bu şehir, şimdi kasvetli, kalabalık, dağınık ve anlamsız geliyordu. Bunca insan, bunca taş yığını arasında nasıl yaşıyor, bir türlü aklım almıyordu. İşim gereği İstanbul'un her yerini gezdiğimden, bu şehirde beni en çok rahatsız eden şeyin, Avrupa Yakası'nın kasveti olduğunu söyleyebilirdim. Gürültüsünden kendi iç sesimi bile zar zor duyduğum bu yakada nefes almak için birkaç saniye durmam gerekiyordu. Durduğumda ise bu yakanın hızına yetişemiyor, etrafımdaki hareketliliğe ayak uydurmak için aşırı çaba sarf ediyordum. Bu yüzden yaşamak için daha sessiz ve nispeten daha az taş yığınının yer aldığı Üsküdar'ı seçmiştim.

İstanbul'a ve nemli sıcağına alışmaya çalışırken, çoğu insana romantik gelebilecek fakat benim için sıcağın insanı buharlaştırdığı mehtaplı gecelerden birinde tanışmıştım onunla. Bursa'daki aksiyonlu günlerimin özlemi bir yanda dursun, İstanbul'a geldiğimden beri, "Evet, ben gazeteciyim!" diyebileceğim bir an dahi olmamıştı. Hatta kendime sürekli, "Neden geldim ki?" diye sormaya başlamıştım. O gün bu sorunun cevabını da bulma şerefine eriştim. Kemal Suphi Alpsoy'la tanışmam, hayatımın romantizmden gerçekliğe dönüşünün başlangıcı olmuştu.

Hikâye, evimin yakınında park yeri bulamamamla başlıyor. "Yapma Sevda, koca hikâye buna mı dayanıyor?" diye düşünenler olabilir. Fakat İstanbul'da yaşayanlar, bu

şehirde park yeri bulmanın ne kadar zor olduğunu gayet iyi bilirler.

O akşam, park yeri bulamadığım için evime yaklaşık on dakikalık yürüme mesafesinde bir sokakta bulunan yarı aydınlık boş bir araziye bıraktım arabamı. Karanlığı delen tek şey, yanmaya çalışan, başı hafif eğik bir sokak lambasıydı. İçimden, *Senin kendine bir yararın var mı ki yoldan geçenler için ışık saçmaya çalışıyorsun*? diye geçirerek arabadan indim. İnsanların kendilerine benzeyen kişilerden, hatta nesnelerden bile rahatsızlık duyabileceğini söylerlerdi de inanmazdım; ta ki şehrimden ve tanıdıklarımdan uzakta, yabancı bir semtte, daha önce hiç görmediğim bu sokak lambasının umarsız yanıp sönmesi içimde tuhaf bir huzursuzluk yaratana kadar… Uzun süredir yaptığım gibi, o anda düşüncelerimden kaçarak yürümeye devam ettim.

Yolun sonuna ulaştığımda ana caddeden aşağı doğru indim. Burası arabamı park ettiğim yere kıyasla daha aydınlık, hatta nispeten daha canlıydı. Sırt çantamın askılarını düzelterek ağırlığı omuzlarıma eşit şekilde dağıttım. Bir nebze rahatlamış hâlde ilerideki büyük binanın köşesinden sağa döndüm ve dar bir sokağa girdim. Sokağa adımımı atmamla yolun sonundaki hengâmeyi görmem bir oldu. Kalabalık bir grup kendi içinde boğuşuyor, sesler giderek yükseliyordu. Kısa bir duraksamanın ardından kendimi toparladım. Gazetecilik refleksim devreye girmişti. Hiç düşünmeden kalabalığa yöneldim.

Telefonumu çıkarıp kayıt açmaya hazırlandığım sırada kalabalığın içinden bir kadın çığlığı yükseldi. Yanılmamıştım. Bir olay vardı, olayın ortasında da bir kadın. Kadının çığlığı yükselirken, adımlarımın sıklığını artırdım. Tam o sırada bir el silah sesi sokakta yankılandı.

Ne olduğunu anlayamadan kalabalık iki yana yarıldı. Elinde tüfek bulunan maskeli bir adam, insanların arasından sıyrılıp bana doğru koşmaya başladı.

İstemsizce hafif bir çığlık attım. Saat dokuz sularında, uzun boyundan ve geniş omuzlarından erkek olduğunu tahmin ettiğim bu kişi, elinde uzun namlulu bir tüfek, yüzünde siyah bir maskeyle bana doğru geliyordu. Sırtımdaki çantayı yere atıp ters yöne doğru koşmaya başladım.

Normalde daha sakin ve aklı başında hareket eden bir insan olarak bilinirim. Meslekteki başarılarımın çoğunu, buz gibi soğukkanlılığım sayesinde elde ettiğimi kabul etmeliyim ama o an, gerçekten ölebileceğimi hissettim. Hayatımın hiçbir döneminde ölümden korkmayan ben, kör bir kurşuna ömrümü feda etmiş olmanın zavallılığıyla anılmaktan ne kadar korktuğumu o an anladım. Aslında içimdeki korku, ölüm korkusu değil, günümüzde saçma sapan sebeplerle öldürülen kadınların hissettiği korkuydu. Zaten harika olmayan hayatlarımızın kör bir kurşunla ziyan edilmesinin anlamsızlığını ölümden sonra dahi kaldıramayabilirdim.

2

Zihnimde bu düşünceler dönerken durdum ve derin bir nefes aldım. Sokağın, geldiğim yöndeki ucuna kadar ilerlemiştim. Arkama baktığımda takip edilmediğimi fark ettim. Yaklaşık üç yüz metre ötede, sokağın diğer ucunda beyaz bir Fiat Doblo duruyor, önünde de kadınlı erkekli beş ya da altı kişilik bir grup kavga eder gibi görünüyordu. Geri döndüm ve yavaşça onlara doğru yürümeye başladım. Hengâme sırasında yere attığım çantamı, yolun yarısına geldiğimde yerden alıp adımlarımı hızlandırdım. Tam o esnada, tanımadığım biri yanımda belirdi.

"Burası şu an güvenli değil, yandaki sokaktan yürümen senin için daha iyi olur" diyerek beni tehditkâr bir şekilde uyardı.

Sesin geldiği yöne baktığımda orta boylu, altmışlarına yaklaşmış, seyrek saçlı bir adamla göz göze geldim. Sesindeki tehditkâr tını bütün tavırlarına sirayet etmişti. Başını öne eğişinden duruşuna, bakışlarından el kol hareketlerine kadar her zerresiyle korkutucu görünmeye çalışıyordu. Ancak bunca çabasına rağmen içimde bir korku kırıntısı bile uyandıramamıştı.

Soğukkanlı bir şekilde, "Biri mi vuruldu?" diye sordum.

Önce bakışlarıyla etrafı kontrol etti, ardından yeniden bana döndü. "Yok kızım kimseye bir şey olmadı, kuru sıkıydı. Bizim deli çocuklar oyun oynuyor işte."

Sözlerini bitirir bitirmez derin bir nefes aldı; bu nefesin beni korkutmak için mi yoksa kendi korkusunu bastırmak için mi olduğunu ayırt edemedim.

"Kızım mı?" dedim sinirle. "Beyefendi lütfen önümden çekilir misiniz?"

Adamın gözlerinde yeniden bir tehdit kıvılcımı belirdi. "Ben senin iyiliğin için söylüyorum!"

Hayat ne tuhaf… Yıl 2023. İnsanlık teknolojiyle göğe uzanıyor, şehirler birbirine karışıyor ama hâlâ, ülkemin en gelişmiş kentlerinden biri olan İstanbul'da, kadın-erkek fark etmeksizin her insan, her an, bir köşede tehdit edilebiliyordu.

İçten içe yüzleştiğim bu gerçek daha fazla sinirlenmeme neden oldu. "Teşekkürler ama önümden çekilin."

Adam, benimle baş edemeyeceğini anladığı sırada yanına orta yaşlı, hafif kel biri daha geldi. Bu insanların önümü kesip beni oyalamaya çalıştıklarını işte o an fark ettim. Göz ucuyla arkalarına baktım; Doblo'daki hengâme sona ermiş, araç çoktan hareket etmeye başlamıştı. Dikkatle incelememe rağmen karanlık ve mesafe yüzünden aracın plakasını seçememiştim. Gözlerimi yeniden karşımda duran adamlara çevirdim.

"Kimseye bir şey olmadığına eminsiniz, değil mi?" diye sordum.

"Eminiz, hiçbir şey olmadı."

Başka bir şey söylemeden arkamı döndüm. Elim, polisi aramak için telefona gitti ama birkaç saniye sonra bu düşüncemden vazgeçtim. Polisler gelmeden biraz araştırma yapmanın zararı yoktu.

Ana caddeye çıktığımda, sokağın yarısından fazlasını kaplayan, belediyenin açtığı kreşi fark ettim. Güvenlik kameralarını inceleme umuduyla vakit kaybetmeden içeri girdim.

Güvenlik görevlisi kapının hemen önünde oturuyor, sanki bunca olay yaşanmamışçasına çayını yudumluyordu. Hadi, 'Ne oluyor?' diye dışarı çıkıp bakmasını geçtim; en azından bir kıpırdanma, bir hareketlenme belirtisi gösterebilirdi. Adamın lakayıt hâli hiç hoşuma gitmemişti; olayla bir bağlantısı olma ihtimaline karşı güvenlik kameralarını göstermeyebilir, hatta beni zor durumda bırakabilirdi. Bursa'da olsaydım bu süreci yönetmek çok daha kolay olurdu fakat burası yabancı olduğum bir bölgeydi, zorlanacağımı biliyordum. Başka bir yol denemeye karar verdim.

Kapıya yaklaşırken dikkatimi çeken ilk şey girişteki sabit kamera oldu. Dışarıdan bakıldığında, kameranın görüş alanı olayın yaşandığı sokağı değil, binanın avlusunu kapsıyor gibi görünüyordu. Yine de binanın diğer cephelerinde kamera bulunabileceği ihtimalini göz ardı edemezdim. Farklı noktalara yerleştirilmiş kameralardan biri, olayın yaşandığı sokağı görüntülüyor olabilirdi.

Karşımda duran adamın yüzüne tüm kararlılığımla bakarak, "Merhaba, güvenlik kameraları çalışıyor mu?" diye sordum.

Sesimi duyana kadar yanına gittiğimi bile fark etmeyen görevli tedirgin oldu. "Kamera mı, ne yapacaksınız?"

Sinirden hafifçe güldüm. "Beyefendi, biraz önce kapınızın yaklaşık üç yüz metre ilerisinde muhtemelen bir

cinayet gerçekleşti. Bu yüzden kamera görüntülerine ihtiyacım var."

Bu kez gerçekten telaşlandı, ayağa kalktı.

"Cinayet mi, ne diyorsun ablacığım, gece gece kafayı mı yedin sen?"

İfademi daha da donuklaştırıp yanına yaklaştım.

"Olayın ciddiyetini anlamanız için daha ne söylemem gerekiyor? Arzu ederseniz polisleri bekleyelim, kamera kayıtlarına onlarla birlikte bakabilirim, benim için sıkıntı yok."

Adam istemsizce geri çekildi. "Ablacığım, yani hanımefendi, ne polisi, hem… hem siz kimsiniz?" diye sordu.

Basın kartımı gösterdim. İlk başta bir şey anlamadı ama sonra homurdanarak tabureye çöktü.

"Aman be ablacığım, ben de büyük bir şey sandım! Allah aşkına, isteyen herkese kamera kaydı mı gösterilir?"

Görevlinin sözlerinden kısa bir süre sonra tekrar silah sesi duyuldu. Konuşma boyunca kendinden emin ve rahat bir tavır sergileyen adam, bu sefer gerçekten telaşlanmıştı. Civarda kavgaya ve gürültüye alışkın olması muhtemeldi ama konu birinin vurulma ihtimaline gelince, soğukkanlı maskesinin ardına sakladığı korkuyu gözlerinden okuyabilmiştim.

Sevdalığımı yaparak hemen onun tedirginliğinden faydalandım. Bursa'daki yazılarımla geniş bir kitleye ulaşmıştım. Dahası, yalnızca o şehirde değil, ülkenin dört bir yanında polisiye vakalar üzerinde çalışan hatırı sayılır gazetecilerden biri olarak tanınıyordum. İnsanların çoğu beni şahsen görmese bile ismime aşinaydı. Normalde Bursa merkezli çalışıyordum ama büyük cinayet dosyalarının peşine düştüğümde, kendimi başka şehirlerin sokaklarında bulduğum oluyordu. Televizyon programlarında, haber mecralarında veya radyolarda üzerinde çalıştığım dosyalardan kesitler sunulurken, kaynak olarak hep benim adım geçiyordu. Adım bu denli ön plandayken,

yüzümü ısrarla geri planda tutmak ise kişisel kuralımdı. İsmimin gölgesine sığınmayı pek tercih etmiyordum fakat o an, görüntülere bakmak için şansımı denemeye karar verdim. Eğer görevli ismime aşinaysa bir şansım olabilirdi.

Kendimi tanıttım; adamın yüzünde daha önce bu ismi duyduğunu belli eden bir ifade belirdiğinde, *Tamam,* dedim içimden, *şimdi oldu*. Derin bir nefes alıp devam ettim.

Israrım karşısında, görüntü olsa bile polis dışında kimseye kopya veremeyeceğini, ismime aşina olduğu için bana yalnızca izletebileceğini mırıldanarak içeri yöneldi.

"Tamam, gelin izleyin" dedi. Sesinde hâlâ tereddüt vardı ama görüntüleri gösterip benden bir an önce kurtulma arzusu daha ağır basmıştı.

Güvenlik odasına girdik. Duvarda birkaç monitör, altlarında ise sürekli çalışan bir dijital video kayıt cihazı sistemi vardı. Ekranların çoğu canlı görüntü modundaydı; bazı kanallarda bahçe, bazılarında koridorlar, birinde de dış kapı görünüyordu. Adam bilgisayarın başına geçti, kullanıcı adını yazdı, birkaç menüde gezindikten sonra kamera kayıtlarını açtı. Ekranda önce genel kamera görüntüleri belirdi. Aradığımız saate ait kayıtları açınca tahmin ettiğim gibi giriş kamerasının olayın yaşandığı sokağı görmediği ortaya çıktı.

"Gördüğünüz gibi" dedi ekranı işaret ederek. "Bu kamera sadece girişi ve avluyu görüyor."

"Peki, binanın diğer kameraları?" diye sordum. "Arka cephedekiler mesela?"

Fareyi birkaç kez tıklayıp diğer görüntüleri açtı. "Onlar da aynı. Biri servis girişine, diğeri arka bahçeye bakıyor. Bu kameralar sokağı izlemek için değil, binanın çevresini gözetlemek için takıldı."

Monitördeki görüntüleri bir kez daha inceledim. Görevli haklı gibiydi.

Telefonumu çıkarırken, "Tamam o hâlde," dedim. "Sanırım polisi aramanın vakti geldi."

Yüzünde teslim olmuş ama ürkek bir ifadeyle, "Ben bildiririm" dedi, polisin numarasını benden önce tuşlamıştı.

3

Basın kartımı gösterip zar zor ikna ettiğim adamın açtığı kamera görüntülerinden bir sonuç alamamak sinirimi bozmuştu. Bunca olay olurken, bir yandan çay içmeye devam etmesiyse ayrı bir tuhaflıktı.

Daha fazla zaman kaybetmeden olayın gerçekliğini kavrayabilmek için hengâmenin yaşandığı alana döndüm. Beni tehdit eden adamlar ortalıkta görünmüyordu. Doblo'nun varlığına dair bir iz bulmak amacıyla yerleri incelemeye başladım. Karanlık sokak, sanki elli dakika önce onca olay yaşanmamış gibi sessizliğe bürünmüştü. Yerde ne kan ne fren izi vardı. Arabanın gözden kaybolduğu sokak, diğer sokaklara bağlanarak Sarı Civciv'i park ettiğim boş araziye çıkıyordu. Yapacak daha iyi bir işim olmadığı için, bir şeyler bulabilirim umuduyla araziye doğru yürümeye başladım.

Arabamı park ettiğim zaman tenha olan bu sokak şimdi biraz daha canlanmış, tek tük insanlar geçmeye başlamıştı. Birkaç kişiye Doblo'yla ilgili sorular sordum ama insanlar sanki bana inat, hiçbir şey görmediklerini, duymadıklarını dile getiriyorlardı. Aklıselim düşünebilmek için arabama oturup klimayı açtım.

Dikiz aynasından arka koltuğumdaki cesedi gördüğümde, olayın gerçekliğine ikna oldum.